

Це поєднання цілого комплексу дій, який в сумі дає необхідні результати:

- 1) Високі стандарти. Компанія діє у відповідності зі стандартами, які регламентують використання природних ресурсів;
- 2) Еко-PR. Громадськість, включаючи партнерів, ЗМІ та кінцевих споживачів, повинні знати позицію компанії з точки зору екології;
- 3) Побудова лояльності. Турбота компанії про навколишнє середовище дозволяє отримати лояльну аудиторію, яка розділяє ваші принципи;
- 4) Нові еко-технології. Фірма може розробляти власні методи безвідходного і безпечного виробництва;
- 5) Випуск еко-товарів і послуг. Розробка нових товарів, які виготовлені без використання шкідливих і не переробляються речовин;
- 6) Комунікація. Забезпечення двосторонньої комунікації зі споживачами екологічних товарів;
- 7) Підтримка інновацій. Може включати в себе спонсорство та інформаційну підтримку стартапів і громадських ініціатив, спрямованих на захист навколишнього середовища.

Отже, зелений маркетинг як інструмент покращення іміджу підприємства є соціально-орієнтованим з елементами, що змінює цінності та культурні уявлення споживача, що, у свою чергу, неминуче впливає на всі функції підприємства і спричиняє вищий ступінь адаптивності в реаліях повсякденності.

Список літератури

1. Hampton creek : сайт. URL: <https://techcrunch.com/tag/hampton-creek/> (дата звернення: 30.03.2020).
2. Чернігівське : сайт. URL: <https://www.chernigivske.ua/> (дата звернення: 30.03.2020).

УДК 658

Мартусенко І. В., к.г.н., доцент

Шкварук Д. Г., викладач

Вінницький навчально-науковий інститут економіки Тернопільського національного економічного університету, м. Вінниця, Україна

РЕАЛІЗАЦІЯ СТРАТЕГІЇ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

Забезпечення сталого розвитку неможливе без переходу на інноваційний шлях, який є головним чинником ефективності за ринкової системи господарювання та визначається значним нарощуванням власного виробництва продукції на основі прискорення науково-технічного прогресу й освоєння його досягнень, здатних забезпечити значний ефект та окупність капітальних вкладень від нововведень. Відтак, саме інвестиційно-інноваційна стратегія визначатиме логіку бізнес-поведінки підприємств на основі інновацій і тому в майбутньому відіграватиме роль важливого фактору конкурентоспроможності та успішності будь-якої комерційної організації в умовах глобалізації.

Процес реалізації стратегії інвестиційно-інноваційного розвитку підприємств супроводжується позитивною і негативною дією певних механізмів, які протидіють інноваціям і потребують адаптивного управління на всіх рівнях системи.

Процеси масової глобалізації і посилення конкуренції спонукають до розроблення нової парадигми управління на всіх ієрархічних рівнях, спрямованої на формування його інноваційного типу. Задоволення потреб існуючих і перспективних ринків наукомісткою продукцією, збереження та підсилення конкурентних позицій може досягатися лише за умови реалізації стратегії інвестиційно-інноваційного розвитку, що передбачає створення дієвої інноваційної системи і ефективного управління нею.

Реалізація інноваційного типу розвитку повинна здійснюватися в три етапи [1, с. 237–238]:

1) інституційно-інфраструктурний, під час якого буде сформовано інноваційну інфраструктуру, створено необхідні інститути для забезпечення реалізації моделі та прийнята переважна кількість нормативно-правових актів щодо інноваційного розвитку;

2) зональна реалізація, яка передбачає впровадження перспективних, з точки зору держави, інновацій у визначених підприємствах (як державної, так і не державної форми власності), кластерах та організацію тісної співпраці цих формувань з науково-дослідними організаціями та ВНЗ;

3) масове охоплення всіх суб'єктів, які зацікавлені у здійсненні інновацій. Держава виконує роль регулятора щодо концентрації інновацій певних видів, стимулюючи впровадження першочергово необхідних.

Широкомасштабне впровадження інновацій слід розглядати в контексті завершальної стадії реалізації інноваційного процесу, що здійснюється на базі інвестиційно-інноваційної стратегії. Початковою ж стадією повинна стати розробка, шляхом поєднання спільних зусиль усіх суб'єктів інноваційного процесу, проектно-цільових елементів програмної реалізації моделі інноваційного розвитку. Серед таких елементів зазначеного підходу є програмні заходи інтелектуального, науково-економічного, інституційного та консультаційного характеру, що спрямовані на зниження ризиків та прискорення впровадження досягнень науково-технічного прогресу.

Основними завданнями створення цільових програм інноваційного розвитку необхідно вважати розробку заходів щодо: раціонального використання, збереження та відродження природних ресурсів; підвищення рівня життя населення; підвищення конкурентоспроможності України як на внутрішньому так і на зовнішньому ринках.

Інноваційному розвитку має сприяти дієвий механізм інноваційної діяльності, тому необхідним є налагодження зворотного зв'язку між зовнішнім середовищем і підприємством через систему інформаційного забезпечення. Це дає можливість, на основі об'єктивних економічних законів, створити ринковий механізм управління інноваційною діяльністю.

Розвиток елементів виробничо-господарської системи здійснюється через розвиток її інноваційного потенціалу як закономірної якісної цілеспрямованої

та незворотної зміни. Формування інноваційного потенціалу залежить від того, наскільки виробнича система підприємств готова сприйняти інновацію. Слід відзначити, що, сприйняття інновацій може набувати форму їх визнання у випадку, коли виробнича система зацікавлена і підготовлена до їх впровадження, або відторгнення, коли інновації вступають у протиріччя з інтересами підприємства, а виробнича система є не готовою до їх впровадження [2].

В цілому, вважаємо, що при реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії на всіх рівнях необхідно враховувати, по-перше, системність зазначеного процесу, а по-друге, базовість інноваційного потенціалу у формуванні всієї системи. З метою забезпечення сприйняття інновацій, управління інноваційною системою повинне також забезпечити оптимальне співвідношення характеристик впроваджуваних інновацій: об'єкт інновацій; рівень радикальності інновацій; рівень адаптивності інновацій; форма сприйняття інновацій; рівень цілісності та/або відокремленості інновацій в процесі їх впровадження.

В умовах прискореного руху глобалізаційних і трансформаційних процесів одним із головних завдань є розроблення концепції інноваційного розвитку, визначення пріоритетних експортних галузей, які забезпечать соціально-економічний прорив країни, та формування адаптивної системи управління цими процесами. Такий підхід є найбільш обґрунтованим з наукової точки зору і в його основі лежить реалізація інноваційно-інвестиційної стратегії розвитку підприємств і комплекс принципів адаптивного управління інноваційним розвитком. Зокрема, нами виділено такі принципи: системності і комплексності; цільової трьохвекторної спрямованості в напрямках економічного, соціального та екологічного розвитку; єдності інтересів в різновекторних напрямках внутрішньої і зовнішньої діяльності; єдиного організаційно-координуючого центру інноваційного розвитку; адекватності організаційного клімату та організаційної культури в ієрархічній системі інноваційного розвитку; збалансованості центрів відповідальності в управлінській ієрархічній системі; програмно-цільової доцільності; раціонального поєднання лінійно-функціональної взаємодії та синергетичної організаційної взаємодії.

При розробці інноваційно-інвестиційної стратегії розвитку підприємств та системи адекватного управління нею вважаємо за необхідне методологічно не обмежуватися єдиним підходом, а використовувати систему із синергетичного, еволюційного та інституційного підходів, що дасть змогу передбачувати поведінку моделі у взаємозв'язку з усіма її підсистемами і визначати результативність її реалізації при різних поєднаннях певних елементів.

Таким чином, реалізація запропонованих підходів до формування системи адаптивного управління інноваційним розвитком на всіх етапах дасть можливість забезпечити динамічний збалансований інноваційний розвиток підприємств на основі отримання синергічного ефекту від реалізації стратегії інвестиційного розвитку, підвищити рівень конкурентоспроможності та створити умови для посилення економічної активності суб'єктів економіки у

регіоні, що сприятиме поступовому пом'якшенню міжрегіональних диспропорцій, зменшенню ризиків та підвищенню конкурентоспроможності підприємств.

Список літератури

1. Сіренко М. Н. Концептуальні засади інноваційного розвитку аграрного сектору економіки України. *Маркетинг і менеджмент інновацій*. 2012. № 1. С. 234–240.
2. Ільків Л. А. Інноваційний потенціал аграрного підприємства: сутність та стратегія використання. *Інноваційна економіка*. 2013. № 8 (46). С. 86–88.

УДК 33.338.4

Мироненко А. В., студентка

Науковий керівник: Дружиніна В. В., д.е.н., професор кафедри бізнес-адміністрування, маркетингу і туризму

Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського, м. Кременчук, Україна

ІМПЕРАТИВИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день великої популярності набуває, перш за все, для жителів великих міст – зелений сільський туризм. Селяни розповідають, як люди з міста захоплюються життям в селі, цікавляться традиціями і звичаями сільської місцевості. Такий вид туризму, який приваблює все більше вітчизняних та іноземних туристів до сільської місцевості, є важливим елементом диверсифікації та збагачення економічної діяльності на селі, створення нових робочих місць та нових джерел доходу поза сільськогосподарським виробництвом.

В науковій літературі часто зустрічаються тотожність понять екотуризм та сільський зелений (агротуризм) туризм, але за думкою авторів різниця між екотуризмом і сільським полягає в тому, що відрізняються вони цілями використання вільного часу. Головна відмінність зводиться до мотивів подорожі. Екотуризм відбувається лише на території, яка має природну цінність, а сільський зелений туризм відбувається лише в сільській місцевості, навіть якщо там немає природних заповідників. Сільський зелений туризм полягає в відпочинку та вивченні культури та традицій українського народу, беруть участь у традиційній сільській праці, народних святах та фестивалях, екотуризм – більше пов'язаний з науково-пізнавальною метою, ніж з відпочинком, в екотурізмі вивчають територію та особливості заповідних зон, природних і національних парках. Але загалом в екотурізмі також влаштовують кінні, велосипедні прогулянки, збирання ягід та грибів. Сільський зелений туризм відомий Україні ще з початку ХХ століття. Почалося все з того, що до Карпатських сіл почали приїздити письменники, художники, політики та багато інших відомих людей. Приваблює затишна атмосфера. Для туристів дуже